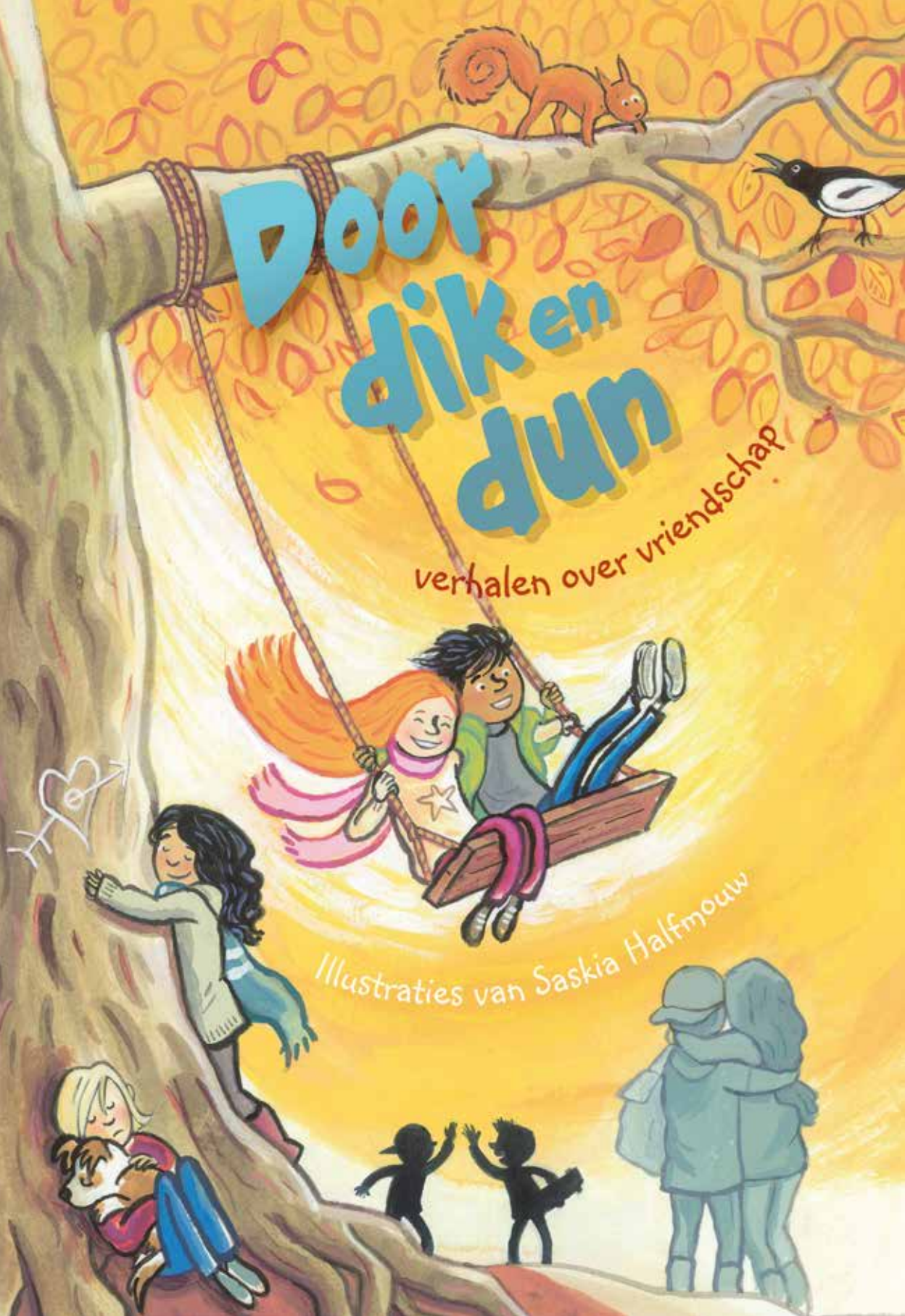

Door diken dun

verhalen over vriendschap

Illustraties van Saskia Halfmouw

Meer informatie:
www.uitgeverijholland.nl

Door dik en dun

verhalen over vriendschap

Met illustraties van Saskia Halfmouw

Uitgeverij Holland - Haarlem

Inhoud

Tanja de Jonge • Het vriendschapskettinkje	6
Ellen Stoop • De paarse krokodil	15
Simone Arts • Hoe de ekster en de eekhoorn morgen niet-vrienden worden	24
Rom Molemaker • Kale koppen	32
Theo Olthuis • Iets ergs	42
Thijs Goverde • De monnik, de visser en de vogel	43
Linda van de Pol • Keuzestress	52
Leny van Grootel • Pepper	60
Dieuwertje Boeren • Hotel Marcus	73
Theo Olthuis • De oude eik	81
Elle van den Bogaart • Vrienden laten elkaar niet in de kou staan	82
Henk Hardeman • Katinka en de taartentantes	90
Gonneke Huizing • Drie opdrachten	100
Annemarie van den Brink • Het raadsel van Sensibus	108
Hans Andreus • Meester Pompelmoes en de treurige hond	116
Theo Olthuis • Rolstoel	125

Tanja de Jonge

Het vriendschapskettinkje

‘Waarom heb je dat?’ vraagt Anna aan Sophie. Ze wijst naar het zilverkleurige kettinkje om Sophie’s nek. Er hangt een half hartje aan, met letters erop. Sophie pakt het vast, laat het even naar links en naar rechts langs het kettinkje glijden en zegt: ‘Bibi heeft er ook een. Als je ze aan elkaar legt, staat erop: BEST FRIENDS FOREVER.’

‘Ik weet wel wat een vriendschapsketting is,’ zegt Anna, ‘maar waarom geeft Bibi die aan jou?’

Sophie haalt haar schouders op. ‘Ze heeft er acht weken zakgeld voor gespaard. Ze wilde het heel graag kopen.’

‘Je was toch niet jarig?’ vraagt ze.

‘Nee,’ zegt Sophie. ‘Het was zomaar.’

Anna's ogen glijden door de klas en blijven hangen bij het lange, donkerbruine haar van Bibi. Haar moeder heeft elke dag tijd om het in te vlechten. Bibi zit nog niet zo lang in hun klas. Ze is nu al het populairste meisje. Anna vindt haar een vreselijk verwend kind.

'Aardig van Bibi, toch?' zegt Sophie.

Anna zegt niks. De bel gaat. Juf Nathalie roept dat ze naar buiten mogen.

's Middags stopt er een toeterende auto voor het huis. Anna rent naar de gang, pakt haar sporttas en haar jas en haast zich naar buiten.

'Heb je er zin in?' vraagt Sophie's vader, die achter het stuur zit.

'Ja,' zegt Anna. Ze schuift op de achterbank naast Sophie. Meteen valt haar oog weer op dat blinkende kettinkje. Het is een lelijk ding, denkt ze.

'Ik zet jullie bij de sporthal af en dan ga ik een boodschap doen,' zegt Sophie's vader. 'Ik haal jullie op tijd weer op. Goed?'

'Ja hoor,' zegt Sophie.

In de kleedkamer trekken de meiden hun sportkleren aan. Anna is bijna klaar, ze pakt haar kniebeschermers uit haar tas. Als ze opkijkt, ziet ze hoe Sophie het vriendschapskettinkje afdoet en het voorzichtig in de zak van haar jas laat glijden. Sieraden mogen niet gedragen worden tijdens de handbaltraining.

'Klaar?' vraagt Anna.

Sophie grist haar flesje water van het bankje en volgt Anna naar de zaal.

In de sporthal moeten ze om de pionnen lopen en de bal aanspelen met een sprongworp. Anna staat in de rij te wachten op haar beurt. Dan krijgt ze een idee. Als ze nu eens net doet alsof ze naar wc moet en dan... Ze vindt het eng om te doen. Maar het idee blijft zeuren in haar hoofd en na twee worpen loopt ze naar de kant en zegt tegen de trainer dat ze naar het toilet moet. Snel begeeft ze zich naar de kleedkamer. Haar hart klopt in haar keel. Ze weet best dat ze iets gaat doen wat niet mag en wat niet aardig is. Maar dat stomme vriendschapskettinkje moet weg. Het is oneerlijk dat haar beste vriendin een ketting draagt van Bibi. Die ketting zorgt ervoor dat Bibi tussen Sophie en haar in staat.

Haar hand woelt in de jaszak van Sophie. Even staat ze besluiteloos te kijken naar het sieraad in haar hand. Waar zal ze het laten? In de prullenbak? Maar dan wordt het misschien gevonden. Ze verstopt het in haar eigen jaszak. Dan keert ze terug naar de zaal. Niemand heeft iets gemerkt, denkt ze opgelucht.

Na het aankleden voelt Sophie met haar hand in haar jaszak. 'Hij is weg,' zegt ze verbaasd.

Anna's hart begint sneller te kloppen. Het lijkt of er kleine beestjes door haar buik kruipen. Het krioelt daarbinnen. Ze probeert rustig te blijven ademen. Niets laten merken, denkt ze. 'Wat?' vraagt ze.

‘Mijn ketting van Bibi,’ zegt Sophie. Ze graait met haar hand in haar andere jaszak. ‘Ik weet zeker dat ik hem in mijn jas heb bewaard.’

‘Misschien is hij gevallen,’ zegt Anna. Ze kijkt naar de grond. Sophie zakt op haar knieën en inspecteert de tegels. Ze voelt met haar hand in de schoenen die daar staan. ‘Niks,’ zegt ze. Behulpzaam zoekt Anna met haar mee. ‘Wie steelt nou zo iets?’ vraagt ze.

‘Denk je dat het gestolen is?’ vraagt Sophie.

Anna slikt. Stom van haar om dat te zeggen. ‘Wat anders?’ vraagt ze.

‘Het is een halve ketting,’ zegt Sophie, ‘niemand heeft er iets aan.’ Haar blik valt op de prullenbak. ‘Misschien is het pesten,’ zegt ze. ‘Misschien heeft iemand het weggegooid.’ Ze loopt op de vuilnisbak af. Anna houdt haar adem in. Wat een geluk dat ze het daar niet in gegoooid heeft.

Met haar handen graait Sophie door de troep. Ze vindt het kettinkje niet.

‘Laten we aan de trainer gaan vragen of het gevonden is,’ zegt Anna. Maar natuurlijk heeft de trainer het niet gevonden. Hij zegt dat ze naar de balie moeten om het kettinkje als verloren op te geven.

In de hal staat Sophie’s vader hen al op te wachten. ‘Ik ben mijn ketting kwijt,’ roept Sophie, zodra ze hem ziet. ‘Ik had hem in mijn jas gestopt en nu is hij weg. We hebben overal gezocht.’

‘Wat vervelend,’ zegt haar vader. ‘Maar ze gaan het vast terugvinden. Let maar op.’ Hij loopt mee naar de balie en vult

samen met Sophie een formulier in, waarmee je een vermist voorwerp opgeeft. Anna wacht met haar handen in haar zakken tot ze klaar zijn. Het kettinkje brandt in haar vingers.

's Avonds in bed spelen Anna's vingers nog steeds met de ketting. Wat moet ze er nu mee doen? Als ze hem in haar prullenbak gooit, kan haar moeder hem vinden en dan gaat ze natuurlijk vragen stellen. Misschien moet ze hem in een afvalbak van een ander huis gooien. Dinsdag, als alle containers buiten staan. Dan leidt er geen spoor naar haar. Ze verstopt het kettinkje zolang in haar kussensloop en probeert te slapen.

'Wat moet ik nou tegen Bibi zeggen?' vraagt Sophie de volgende dag. 'Misschien wordt ze wel boos.'

'Denk je?' vraagt Anna.

Sophie kijkt somber. 'Ik zeg gewoon dat ik hem vergeten ben. Dat hij nog thuis op mijn tafeltje ligt. Als de sporthal belt dat hij gevonden is, doe ik hem maandag weer om. Dan hoeft ze niet te weten dat ik hem kwijtgeraakt ben.'

'Goed idee,' zegt Anna. Maar later, in de klas, voelt ze zich een beetje gemeen, omdat het natuurlijk geen goed idee is. Want de sportclub gaat niet bellen. Maar ja, dat kan ze Sophie niet vertellen.

'Ik dacht dat we beste vrienden waren,' zegt Bibi in de pauze. Ze kijkt naar Sophie's kale hals. Sophie voelt met haar hand en doet net of ze schrikt. 'Och, ik ben hem vergeten,' zegt ze. 'Hij ligt nog op mijn tafeltje thuis.' Maar het klinkt te over-

dreven. Sophie kan slecht liegen, denkt Anna. Ze ziet Bibi's gezicht betrekken. Even later loopt Bibi teleurgesteld bij hen weg.

'Denk je dat ze boos is?' vraagt Sophie.

'Ze zag dat je jekte,' zegt Anna.

Thuis ligt er een verrassing op de keukentafel te wachten. Het kettinkje van Sophie. Anna's moeder staat ernaast. 'Ik verschoonde je bed, toen vond ik dit,' zegt ze.

Anna slikt. Er schieten allerlei gedachten door haar hoofd, maar een goede smoes kan ze niet verzinnen. 'Het is van Sophie.'

'Heb je het van Sophie gekregen?'

Weer slikt Anna. Ze voelt tranen opwellen. 'Nee,' zegt ze, 'Sophie heeft het van Bibi gekregen.'

'Hoe komt het dan bij jou?'

Anna's hoofd voelt plotseling heel warm. 'Het is per ongeluk in mijn jaszak gekomen bij het handballen,' zegt ze. Haar stem klinkt zacht.

'O,' zegt haar moeder.

'Ik geef het morgen terug.'

Haar moeder strijkt een haarlok achter Anna's oor. 'Vond je het niet leuk, dat Bibi haar een ketting gaf?' vraagt ze zacht.

Anna kijkt naar het tafelblad. Ze schudt haar hoofd. 'Sophie is mijn vriendin,' fluistert ze.

'Jullie zijn vriendinnen, maar Sophie is niet van jou,' zegt haar moeder. 'Ze mag zelf weten met wie ze vrienden wil zijn.' Anna's moeder slaat haar armen om Anna heen. 'Geef het haar

morgen maar terug,' zegt ze. 'Echte vrienden pikken niet van elkaar. Toch?' En dan moet Anna huilen.

Als Sophie de volgende dag het kettinkje ziet, roept ze verbaasd uit: 'Waar heb je het gevonden?'

Anna twijfelt. Ze heeft met haar moeder afgesproken dat ze het eerlijk zou vertellen aan Sophie. Maar als Sophie weet dat Anna het gepikt heeft, wil ze misschien geen vriendinnen meer zijn. Ze haalt diep adem. 'Ik fietste gistermiddag langs de sporthal,' zegt ze, 'en daar lag het bij de gevonden voorwerpen.'

'Dus het is toch gevonden,' zegt Sophie.

'Ja,' zegt Anna, 'bij het schoonmaken van de kledkamers.'

Sophie stopt het kettinkje in haar zak.

'Doe je hem niet om?' vraagt Anna.

'Nee,' zegt Sophie.

'Waarom niet?'

'Ik vertelde Bibi gisteren na school eerlijk dat ik de ketting kwijt was. Toen zei ze dat ze me een stom kind vond en dat die ketting zonde was van haar zakgeld.'

'O,' zegt Anna.

'Ze moet maar met iemand anders Best Friends Forever worden.'

'O,' zegt Anna weer.

'Ik heb Bibi niet nodig als vriendin, want ik heb jou.'

Anna voelt zich raar. Alles is goed afgelopen. Toch is er iets veranderd, want ze heeft het niet durven vertellen. Maar echte vrienden hebben geen geheimen voor elkaar, vindt ze.

‘Ik moet je iets vertellen,’ zegt ze, ‘beloof je dat je niet boos wordt?’

‘Oké,’ zegt Sophie.

En dan vertelt ze haar alles. Over hoe erg ze het vond van die ketting. Dat ze hem gepikt had en dat haar moeder had gezegd dat Sophie zelf mocht weten met wie ze vriendinnen werd.

Sophie is er stil van.

‘Sorry,’ zegt Anna. ‘Ben je boos?’

‘Nee,’ zegt Sophie. ‘Je hebt het eerlijk verteld. Vriendinnen?’

Anna lacht. ‘Vriendinnen,’ zegt ze. Samen lopen ze over het schoolplein.

